

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ R. T.**, bývajúceho v B., **2/ M. T.**, bývajúcej v B., obaja v dovolacom konaní zastúpení Mgr. V. Š., advokátom so sídlom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike - Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, **o zaplatenie 66,39 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17 C 55/2009, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2010, sp. zn. 7 Co 19/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcov **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 10. septembra 2009, č.k. 17 C 55/2009-31 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom spoločne a nerozdielne sumu 66,39 Eur so 6,5 % úrokom z omeškania od 30. novembra 2008 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 81,14 Eur. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaná svojim konaním porušila ustanovenie § 32 ods. 1 zákona č. 162/1992 Zb. tým, že o vklade záložnej zmluvy (uzavretej medzi žalobcami a Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 19. októbra 2007) nerozhodla do 30 dní od podania návrhu. Týmto konaním bolo porušené právo žalobcov na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čo zakladá ich právo na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobe žalobcov preto v celom rozsahu vyhovel.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. mája 2010, sp. zn. 7 Co 19/2010 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol

a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že samotný nesprávny úradný postup (v danej veci spočívajúci v tom, že katastrálny úrad nerozhodol o návrhu na vklad v zákonom stanovenej lehote) bez ďalšieho nemá za následok vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V konaní o tomto nároku žalobca musí označiť a preukázať ujmu, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom, musí byť preukázané, z akých dôvodov samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a musí byť preukázaná bezprostredná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom ujmy. Keďže žalobcovia tieto rozhodujúce skutočnosti netvrdili a teda ani nepreukázali, neboli splnené zákonné predpoklady pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa preto v zmysle § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podali včas dovolanie žalobcovia. Navrhli napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V úvode dovolania citovali viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa požiadavky riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, aplikácie a výkladu právnej normy a porušenia princípu právnej istoty v prípade, ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou. S poukazom na ne uviedli, že v danej veci odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, ktoré sú v príkrom rozpore s dlhoročnou konštantnou judikatúrou ústavného súdu. Keďže odvolacím súdom zvolený výklad popiera zmysel a účel právnej normy, ide o vadu rozsudku v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. zakladajúcu prípustnosť dovolania. Dovolanie odôvodnili tiež tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcov ako neprípustné odmietnuť. Uviedol, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Námietka nesprávneho právneho posúdenia veci preto nespôsobuje vadu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, resp. ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 .

Výnimku z tejto prípustnosti tvoria (okrem vecí uvedených v § 238 ods. 4 O.s.p.) veci, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde (§ 238 ods. 5 O.s.p.).

V prejednávanej veci je síce dovolaním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, avšak ide o právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení (66,39 Eur) neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy, ktorej výška v čase podania návrhu na prvostupňovom súde (23. januára 2009) bola 295,50 Eur (8 900,-- Sk) (nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 422/2008 Z.z.). Dovolanie proti tomuto rozhodnutiu je preto podľa § 238 ods. 5 O.s.p. vylúčené.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľov, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Takýmto procesným právom účastníka je napr. byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom teda výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, pretože súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka.

Pokiaľ preto žalobcovia vyvodzovali prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. z toho, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na nesprávnych právnych záveroch, táto námietka je nedôvodná.

K tvrdeniu dovolateľov, podľa ktorého odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, ktoré sú v príkrom rozpore s dlhoročnou konštantnou judikatúrou a že

svojim výkladom popiera zmysel a účel právnej normy, čo spôsobuje vadu rozsudku v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. treba uviesť, že dovolatelia neuviedli žiadne rozhodnutia Ústavného súdu SR, prípadne Najvyššieho súdu SR, ktoré by riešili problematiku výkladu ustanovenia § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a od ktorých by sa odvolací súd odchýlil. Ich nesúhlas s interpretáciou právnej normy zvolenej odvolacím súdom, je svojou povahou výhradou k právnemu posúdeniu veci. Ani táto námietka dovolateľov preto nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Do úvahy neprichádza ani prípadné posúdenie veci v zmysle Nálezu Ústavného súdu SR z 29. apríla 2009, sp. zn. I. ÚS 393/08, podľa ktorého ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny.

Pokiaľ žalobcovia poukazovali na Nález Ústavného súdu SR z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03 týkajúci sa požiadavky riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, treba uviesť, že podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia jasne uviedol, ktoré dôkazy považoval za rozhodujúce, z akých záverov vychádzal, podľa ktorých ustanovení právneho predpisu vec posúdil a ako tieto ustanovenia interpretoval. Dostatočne a presvedčivo odôvodnil, prečo nemožno nárok žalobcov považovať za dôvodný a vyhovieť mu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a teda, že k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v posudzovanej veci nedošlo.

Dovolatelia teda neopodstatnene namietali, že súdy nižších stupňov im nesprávnym postupom odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolatelia vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietali.

So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalobcov smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 ods. 5 O.s.p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. júna 2011

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová